

overkørsel, der findes i Falkoneralleen tæt op til Stationen. Forholdene her ere i Virkeligheden ganske utaalelige med de idelige og ofte meget lange Standsninger og de store Samlinger, som der finde Sted af Heste, Vogne, voksne og Børn, derunder mange Skolebørn og smaa Asylobørn, og det er et Guds Under, at der hidtil ikke er sket Ulykker — ikke Ulykker ved, at Togene selv skulde anrette dem, thi Bommene gaa ned, som de skulle gaa ned, og der er ikke noget at sige dertil, — men Ulykker foranledigede ved den omtalte Opsamling af Heste og Vogne. Naar Togene nemlig komme brusende bort fra Stationen, blive Hestene meget ofte uregerlige, og det er, som sagt, et Guds Under, at der hidtil ikke er anrettet Ulykker derved. Jeg vilde derfor sætte megen Pris paa, om der fra den højtærede Ministers og det ærede Finansudvalgs Side maatte blive bevilget en tilstrækkelig stor Sum til at bøde noget paa disse Forhold. For faa Aar siden blev der fra Statens Side bevilget 15,000 Kr. til en overbygget Bro, men man har ikke paa Frederiksberg anset det for en heldig og god Foranstaltning nærmest paa Grund af den store Højde, hvori en saadan Overkørsel skulde anbringes. Det, man nærmest ønsker, er en Tunnel for Fodgængere, til hvilken Omkostningerne ville beløbe sig til noget mere, ja maaske det dobbelte, til 30—40,000 Kr. Men da Forholdene, som sagt, ere utaalelige, og en Ulykke kan berygtes hver Dag, vilde jeg sætte megen Pris paa, om det ærede Finansudvalg i Forening med den højtærede Minister vilde komme til det Resultat, at disse Penge vare vel anvendte. Jeg gør selvfølgelig Regning paa, at min ærede Kollega fra Frederiksberg (K. M. Klausen), der har Sæde i Finansudvalget, vil faa Lejlighed til at arbejde for, at denne Sag kan blive gennemført.

Der er altid fra Formandens Side udvist en overordentlig stor Liberalitet over for os Medlemmer ved denne Finanslovens første Behandling. Der er blevet sagt — for øvrigt af det samme ærede Medlem, jeg flere Gange har henvendt mig til i Dag — at det var det gode ved Finanslovens første Behandling, at det egentlig var Generaldiskussion, hvor der blev givet os Lejlighed til at fremsætte de Ønsker, der findes rundt omkring i Befolkningen, og man tager saa fra Formandspladsen mindre Hensyn til, om Emnerne staa i synderlig nær Forbindelse med Finansloven. Jeg anser dette for at være overordentlig heldigt og har da ogsaa set, hvorledes Behandlingen her i

Dag og i Gaar tillige har været f. Eks. en første og anden Behandling af Fiskeriloven, Brændevinsbeskatningsloven o. s. fr.; ja, man har endogsaa behandlet ret udførlig Love, som slet ikke foreligge endnu paa Tingets Bord, men findes oppe i Landstinget. Det maa da maaske ogsaa være mig tilladt at tale om nogle Love, som slet ikke findes paa noget af disse Steder, og derom fremsætte nogle Ønsker, som jeg ved, store Dele af Befolkningen nære. Jeg skal gøre det ganske kort. De to Punkter vedrøre Valgloven, hvor der i § 6 staar, at kun den kan udøve sin Valgret, som i et Aar har haft fast Bopæl i den Valgkreds eller Stad, hvori han opholder sig paa den Tid, Valget foregaar. Det er en Bestemmelse, hvis Aarsag jeg egentlig ikke ganske fatter. Jeg finder det ganske naturligt, at man ikke har kommunal Valgret i en Kommune straks, naar man tilflytter den. Det er rimeligt, at man sætter sig noget ind i Forholdene der, før man faar Valgret, men jeg kan ikke skønne, at den Omstændighed, at man flytter til en anden Kommune, for et Aar skal berøve en Valgretten til Statens lovgivende Forsamlinger. Jeg vilde sætte megen Pris paa, om den højtærede Minister vilde tage dette Spørgsmaal under Overvejelse. Jeg skal villig indrømme, at det er et Spørgsmaal, som i høj Grad særlig interesserer Kjøbenhavn og Frederiksberg og i det hele taget Kredsenes heromkring; f. Eks. er der i den Kreds, jeg har den Ære at repræsentere, vistnok omtrent 800 Mennesker paa Tillægslisten, og de fleste af den Grund, at de ere tilflyttede Kredsen i det sidste Aar. Jeg synes, det er kedeligt, at man, naar man saaledes flytter, virkelig skal give Afkald paa sin Stemmeret til de lovgivende Forsamlinger. — Dernæst vil jeg saa tillade mig at spørge den højtærede Indenrigsminister, om der ikke kunde være Grund for os til at følge det Eksempel, som Norge har givet os med Hensyn til Søfarendes Valgret. Vi ere jo ganske vist ikke saa stor en søfarende Nation som Norge, men det forekommer mig uheldigt, at en stor Samfundsklasse paa Grund af sin Næringsvejs Natur som Regel er berøvet Udøvelsen af sin Valgret. Det forekommer mig, at der i den norske Lov er givet et Grundlag, som ogsaa kunde bruges her i Danmark. — Saa skal jeg til Slutning endnu gøre en Henstilling, som paa en vis Maade staar i Forbindelse med Finansloven, for saa vidt den vedrører hele vort økonomiske Liv; det er en Forespørgsel om, hvorvidt der i alt Fald i en ikke alt for fjern Fremtid